

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: D.Ch.D., zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovarská 87/130, Plzeň**, proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce, se sídlem Kolářská 451/13, Opava**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, se z r u š u j e a v ě c se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.200,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Klika, Ph.D., do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 27. 9. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 4. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3, kterým byl žalobce uznán odpovědným za správní delikt na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č.

435/2004 Sb.“ nebo „zákon o zaměstnanosti“), a byla mu za něj dle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena povinnost k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 250.000,- Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Řízení před správními orgány

Dne 22. 5. 2012 zahájil Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj u žalobce kontrolu prováděnou na základě ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2005 Sb.“ nebo „zákon o inspekci práce“), v rozsahu ust. § 3 zákona o inspekci práce a na základě ust. § 125 zákona o zaměstnanosti v rozsahu ust. § 126 odst. 1 a 3 zákona o zaměstnanosti. Při výkonu práce na kontrolovaném pracovišti byly zastiženy A.K. a B.T.H.H. S A.K. byla sepsána informace dle § 7 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce a dle § 131 a 132 zákona o zaměstnanosti. Dne 25. 5. 2012 proběhla u žalobce druhá kontrola. Dne 31. 5. 2012 byla inspektorkám oblastního inspektorátu práce předložena dohoda žalobce s A.K. o provedení práce na dobu od 2. 5. 2012 do 30. 12. 2012 (na dohodě je uvedeno datum 2. 5. 2012). Dne 26. 6. 2012 pod čj. 5793/6.71/12/15.2, sp. zn. 6-2012-5792, sepsaly inspektorky oblastního inspektorátu práce protokol o výsledku kontroly provedené u žalobce dne 22. 5. a 25. 5. 2012. Žalobce byl s obsahem tohoto protokolu seznámen a stejnopis uvedeného protokolu převzal dne 29. 6. 2012.

Příkazem ze dne 21. 11. 2012, čj. 14650/6.71/12/14.3, sp. zn. 6-2012-5792, oblastní inspektorát práce shledal žalobce odpovědným za správní delikt na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. Proti tomuto příkazu oblastního inspektorátu práce podal žalobce odpor.

Dne 2. 1. 2013 pod čj. 18/6.71/13/14.3, sp. zn. 6-2012-5792, oblastní inspektorát práce vyrozuměl žalobce o pokračování ve správním řízení a o provádění dokazování ve věci správního deliktu mimo ústní jednání dne 15. 1. 2013. Dne 15. 1. 2013 byly mimo ústní jednání vyslechnuty svědkyně Ing. I.M. a V.K. (inspektorky OIP) a bylo provedeno dokazování listinami a seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí. Při této příležitosti předložil žalobce písemné prohlášení A.K. ze dne 23. 11. 2012, že při kontrole zapomněla, že podepsala s majitelem dohodu o provedení práce; z toho důvodu říkala, že dohoda o provedení práce neexistuje. Žalobce se k věci dále vyjádřil podáním ze dne 21. 1. 2013. Dne 13. 3. 2013 byl proveden svědecký výslech A.K. Žalobce se k věci opětovně vyjádřil dne 19. 3. 2013.

Dne 22. 4. 2013 pod čj. 7659/6.71/13/14.3, sp. zn. 6-2012-5792, Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj rozhodl, že žalobce umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, tedy umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah fyzické osobě paní A.K., když jmenovaná pro účastníka řízení minimálně v době kontroly ve dnech 22. 5. 2012 a 25. 5. 2012 v provozovně účastníka řízení – prodejně smíšeného zboží na adrese ..., vykonávala práci prodavačky – obsluhovala nakupující zákazníci, bez uzavřeného pracovněprávního vztahu; dopustil se tak správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. Za uvedený správní delikt byla žalobci dle § 140 odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena povinnost

k peněžitému plnění ve formě pokuty ve výši 250.000,- Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí oblastního inspektorátu práce se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, Státní úřad inspekce práce odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 4. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3, potvrdil.

III. Řízení před soudy

Rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, čj. 30A 70/2013-79, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podal žalovaný správní orgán kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 16. 12. 2014, čj. 6 Ads 233/2014-31, Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2014, čj. 30A 70/2013-79, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou způsobující nezákonnost rozsudku. Nejvyšší správní soud se rozhodl nevyužít své pravomoci zrušit současně s rozsudkem krajského soudu i správní rozhodnutí podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., jelikož se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami ohledně spáchání skutku, na nichž byla žaloba založena, a svůj rozsudek založil pouze na svém přesvědčení o „nesankcionovatelnosti“ správního deliktu, jehož se měl žalobce podle žalovaného dopustit. Krajský soud tak bude muset vypořádat žalobní body, čemuž se vyhnul v důsledku výše zmíněného postupu. Zejména se bude muset vyslovit k námitkám, v nichž žalobce rozporuje spáchání předmětného deliktu. Za předpokladu, že krajský soud dospěje k závěru, že žalobce delikt spáchal, což ovšem Nejvyšší správní soud nemůže předvídat, bude krajský soud muset vzít v úvahu závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 9. 9. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, č. 219/2014 Sb., kterým byla spodní hranice pokuty za umožnění výkonu nelegální práce ve výši 250 000 Kč zrušena.

IV. Žaloba

Sub II. žaloby se konstatuje, že protokol o výsledku kontroly ze dne 21. 5. 2012, čj. 4248/6.72/12/15.2, jemuž žalovaný přisoudil nejvyšší vypovídací hodnotu, nebyl žalobci nikdy doručen, ani se nenachází ve spisovém materiálu k předmětné věci.

Sub III. žaloby namítá žalobce, že žalovaný se ve svém rozhodnutí opírá o shodné tvrzení žalobce a paní K. při kontrole dne 22. 5. 2012 o neexistenci uzavřeného pracovněprávního vztahu a nepředložení žádného dokladu prokazujícího pracovněprávní vztah ve dnech 22. 5. 2012 a 25. 5. 2012. Žalovaný však nevzal vůbec do úvahy, že žalobce následně opakovaně uváděl, že v době kontroly dne 22. 5. 2012 a tedy i v době druhé kontroly dne 25. 5. 2012 měl uzavřenou platnou dohodu o provedení práce s paní K. Z nepředložení dohody o provedení práce v době kontroly, kdy žalobce nebyl v provozovně přítomen, nelze usuzovat na neexistenci takové dohody. Jak uvádí i sám žalovaný, dohoda o provedení práce ze dne 2. 5. 2012 uzavřená mezi žalobcem a paní K. byla předložena následně dne 31. 5.

2012. Existenci předložené dohody však nevzal do úvahy ve svém rozhodnutí ani oblastní inspektorát práce, ani žalovaný, který bez jakéhokoli relevantního důkazu označil předmětnou dohodu o provedení práce za antidatovanou. Tvrzení žalovaného, že dohoda o provedení práce ze dne 2. 5. 2012 byla sepsána dodatečně a je dohodou antidatovanou, je tak tvrzením neodůvodněným a neprokázaným. Žalobce v průběhu řízení opakovaně uvedl, že v době kontroly dne 22. 5. 2012 měl uzavřenou platnou dohodu o provedení práce s paní Kokoškovou. Své předchozí tvrzení, tak jako i tvrzení paní K. uvedené v den kontroly dne 22. 5. 2012, o neexistenci žádného dokumentu zakládající pracovněprávní vztah, se snažil žalobce vysvětlit v celém průběhu řízení. Jak ve vyjádření k věci ze dne 21. 1. 2013 adresovanému oblastnímu inspektorátu práce, tak i v doplnění odvolání proti rozhodnutí ze dne 17. 5. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3, bylo uvedeno, že důvodem původního tvrzení žalobce byla jeho neznalost českého jazyka. Co se týče paní K., bylo taktéž opakovaně uvedeno, že v době provádění kontroly se paní K. cítila ve stresu a dostala strach a vzhledem i k jejímu věku uvedla mylné informace týkající se jejího pracovněprávního poměru, když zapomněla, že dohodu o provedení práce se žalobcem podepisovala. Výše uvedené paní K. následně sama potvrdila ve svém čestném prohlášení ze dne 23. 11. 2012, které bylo dne 15. 1. 2013 v průběhu dokazování doloženo do spisu. Existenci dohody o provedení práce potvrdila paní K. i při jejím výsledku sepsaném v protokolu ze dne 13. 3. 2013, čj. 3488/6.71/13/14.3/2, kterého obsah nebyl žalovaným vůbec vzat do úvahy. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nepostupoval podle § 68 odst. 3 správního řádu, ani v souladu s § 3 téhož zákona. Žalobce na základě uvedeného konstatuje, že správní orgán v rámci správního řízení a i žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně zjistili skutkový stav.

Sub IV. žaloby se uvádí, že tvrzení žalovaného, že „*Teprve v podaném odvolání účastník řízení poprvé zmiňuje existenci ústní dohody o provedení práce a dodává, že doložením písemné dohody o provedení práce dodatečně zhojil absenci její písemné formy.*“, je účelově překroucené a tedy ničím nepodložené. Žalobce ve svém odvolání (v bodě III.) jenom upozorňuje správní orgán na jeho nesprávné úvahy o neexistenci dohody o provedení práce, které by mělo podle správního orgánu zakládat neplatnost pracovněprávního poměru. Žalobce netvrdí, že by uvedená dohoda o provedení práce v době kontroly existovala jenom v ústní formě, právě naopak, opakovaně uvádí, že tato dohoda o provedení práce byla uzavřena v písemné formě již dne 2. 5. 2012. Žalobce ve svém odvolání jenom uvádí, že i v případě, že by dohoda o provedení práce v době kontroly nebyla uzavřena v písemné formě, jak se domnívá žalovaný, i tak by nemohlo dojít k nelegálnímu výkonu práce, a to z níže uvedeného důvodu. Ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální prací výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Ve smyslu § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, těmito jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tedy vztahy založené dohodou o provedení práce nebo dohodou o pracovní činnosti. K tomu, aby platně vznikl pracovněprávní vztah, musí být smluvními stranami dohodnut (i) druh práce, (ii) místo výkonu práce a (iii) den nástupu do práce. Jak pracovní smlouva, tak dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr musí mít dle zákoníku práce písemnou formu. Ve smyslu § 77 odst. 1 zákoníku práce musí mít dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr písemnou formu. Nedostatek písemné formy ovšem nepůsobí neplatnost tohoto dvoustranného právního úkonu zakládajícího pracovněprávní vztah. Nebyl-li právní úkon, jímž vzniká nebo se mění základní pracovněprávní vztah, učiněn ve formě,

kteřou vyžaduje zákon, je možné se neplatnosti dovolat, jen nebylo-li již započato s plněním. Ust. § 20 odst. 1 zákoníku práce dále stanoví, že pokud nebyl právní úkon učiněn ve formě, kterou vyžaduje zákon, je neplatný, ledaže smluvní strany tuto vadu dodatečně odstraní. Mezi smluvními stranami tak dochází k založení pracovněprávního vztahu již tím, že se strany domluví na podstatných náležitostech, tedy druhu práce, místě výkonu práce a dni nástupu do práce. Pokud ale takovouto ústní dohodu smluvní strany nesepečí, pracovněprávní vztah vznikne i přes tuto skutečnost, zejména když smluvní strany na základě takovéto dohody začnou plnit. Neučinění právního úkonu ve formě, již předepisuje zákon, nepůsobí neplatnost tohoto dvoustranného pracovněprávního vztahu jako takového. Navíc, pro účastníky pracovněprávního vztahu zákon poskytuje možnost sepsat písemně pracovní smlouvu dodatečně (nebo dohodu), a tímto odstranit nedostatek písemné formy. Založení pracovněprávního vztahu tak není vázáno na moment sepsu pracovní smlouvy nebo dohody o provedení práce, ale je vázáno na moment, kdy se smluvní strany na podstatném obsahu pracovněprávního vztahu domluví, kdy si smluvní strany domluví podstatné náležitosti, a začnou na základě této dohody plnit. V tomto ohledu je tedy nutné také vnímat nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Jak je již výše uvedeno, nelegální práci je výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Ve smyslu zákona o zaměstnanosti není nelegální práci výkon práce bez písemné pracovní smlouvy nebo písemné dohody o pracovní činnosti. V případě, že žalovaný zpochybňuje existenci písemné dohody o provedení práce v době kontroly, nemůže z toho usuzovat i na neexistenci pracovněprávního vztahu, když ze zjištěných skutečností zřejmě vyplývá, že mezi nimi v době kontroly pracovněprávní vztah existoval, a to bez ohledu na prokázanou formu jeho uzavření. Žalobce chtěl správní orgán jenom upozornit, že i kdyby písemná dohoda o provedení práce ze dne 2. 5. 2012 neexistovala, s ohledem na shora uvedené skutečnosti, ze strany žalobce by nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, tedy umožnění výkonu nelegální práce, ale jeho jednání by bylo možné posoudit jen jako nesplnění si povinnosti uložené ustanovením § 132, případně § 136 zákona o zaměstnanosti.

Sub VI. žaloby žalobce namítá možnou protiústavnost minimální výše pokuty stanovené v § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti („nejméně však ve výši 250.000,- Kč“). Mezi základní pravidla výkonu státní moci, která vyplývají z čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, patří zásada přiměřenosti takového výkonu. Princip přiměřenosti hovoří o tom, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli. Žalobce je přesvědčen, že uvedená minimální výše pokuty odporuje ústavnímu principu přiměřenosti, kdy výše sankce podle uvedeného ustanovení je neodůvodněným zásahem do majetkové sféry žalobce a dalších dotčených osob, kdy uložená pokuta má likvidační charakter. Uložení pokuty podle označeného ustanovení, byť i v minimální možné výši, v zásadě nereflektuje skutečnost, že může způsobit takový zásah do majetku právnické a fyzické podnikající osoby, který může mít za následek ztrátu veškerých prostředků pro pokračování v podnikatelské činnosti dotčených osob. V této souvislosti se žalobce dovolává názorů vyslovených v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133. Zásada proporcionality v rámci správního rozhodování hovoří podle žalobce o dodržení principu přiměřenosti postupu správního orgánu při uplatňování jeho pravomocí, kdy zasahuje do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. V tomto případě je zjevně narušena tato zásada, kdy

správní orgán ukládá pokutu v zákonem stanovené výši, ale samotná výše, i s ohledem na konkrétní případ, způsobuje ono narušení zásady proporcionality a přiměřenosti. V žalobcově případě má výše pokuty likvidační charakter – žalobce nebude schopen pokračovat ve své podnikatelské činnosti.

V. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Státní úřad inspekce práce se k žalobě vyjádřil dne 11. 11. 2013 pod čj. 3982/1.30/13.

Ad III. a IV. žaloby se žalovaný vyslovil tak, že v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů vyhodnotil protokol o výsledku kontroly ze dne 21. 5. 2012, čj. 4248/6.72/12/15.2 [správně: ze dne 26. 6. 2012, čj. 5793/6.71/12/15.2], jako nejvíce autentický a přisoudil mu tak nejvyšší vypovídací hodnotu. Pozdější tvrzení žalobce o existenci pracovněprávního vztahu vyhodnotil žalovaný jako účelová, uváděná ve snaze vyhnout se právnímu postihu. Ke shora uvedenému závěru dospěl žalovaný na základě níže uvedených skutečností a úvah: Jak žalobce, tak i zjištěná osoba A.K. při kontrole dne 22. 5. 2012 shodně uvedli, že spolu nemají uzavřen pracovněprávní vztah. Dne 22. 5. 2012 ani dne 25. 5. 2012 nebyl předložen doklad prokazující pracovněprávní vztah. Dohoda o provedení práce uzavřená mezi žalobcem a zjištěnou osobou byla předložena teprve dne 31. 5. 2012, Žalobce nepožádal o přezkoumání protokolu o výsledku kontroly ze dne 21. 5. 2012, čj. 4248/6.72/12/15.2 [správně: ze dne 26. 6. 2012, čj. 5793/6.71/12/15.2], v němž bylo konstatováno, že umožnil výkon nelegální práce zjištěné osobě A.K.

Zjištěná osoba A.K. následně ve svém písemném vyjádření ze dne 23. 11. 2012 uvedla, že při kontrole zapomněla, že v období před kontrolou podepsala s žalobcem dohodu o provedení. Žalobce ve svém písemném vyjádření ze dne 19. 3. 2012 [správně: ze dne 19. 3. 2013] uvedl, že dohoda o provedení práce existovala, avšak nebyla v konkrétním čase a na konkrétním místě k dohledání. Teprve v podaném odvolání žalobce poprvé zmínil existenci ústní dohody o provedení práce a dodal, že doložením písemné dohody o provedení práce dodatečně zhojil absenci její písemné formy pro uvedené dny, ve kterých proběhla kontrola. Žalovaný k tomuto konstatoval, že shora uvedená tvrzení žalobce jsou jednoznačně v rozporu. V této souvislosti také žalovaný připomněl, že má-li být učiněn platný právní úkon, je vždy zapotřebí vážného, srozumitelného a určitého projevu vůle stran. Platným právním úkonem tedy nemůže být takový úkon, o němž jedna, popřípadě i více stran ani neví, že by jej učinily. Žalovaný totožně jako správní orgán I. stupně dospěl k jednoznačnému závěru, že v době kontroly mezi zjištěnou osobou A.K. a žalobcem nebyl uzavřen pracovněprávní vztah. Jakékoliv dodatečné doložení antedatované dohody o provedení práce nemůže mít vliv na kontrolní závěr, neboť jednání žalobce se v minulosti již určitým způsobem odehrálo, skutkový děj je tedy uzavřen a není jej možné následně měnit. Jak žalobce, tak i zjištěná osoba A.K. se tedy v době kontroly dne 22. 5. 2012 shodně vyjádřili, že nemají uzavřen pracovněprávní vztah. Žalobce se vyjádřil ústně prostřednictvím telefonu inspektorkám správního orgánu I. stupně, zjištěná osoba A.K. vyjádření učinila ústně a zároveň svoje sdělení potvrdila i písemně s připojeným podpisem. Ve správním řízení žalobce založil svoji obhajobu na tom, že již v době kontroly existovala písemně uzavřená dohoda o provedení práce a své tvrzení dokládal nejen dodatečně předloženou dohodou o provedení práce se dnem sepsání 2. 5. 2012, ale také prohlášením zjištěné osoby A.K. ze dne 23. 11. 2012 a její

svědeckou výpovědí, ze které vyplývá, že již počátkem května 2012 měla existovat zmíněná dohoda o provedení práce v písemném vyhotovení a s podpisem zjištěné osoby A.K. Ve svém doplnění odvolání ze dne 17. 5. 2013 ale žalobce zásadně změnil svoji obhajobu, když na straně třetí v předposledním odstavci uvedl: „Účastník řízení *správnímu orgánu dodatečně předložil písemnou formu specifikované dohody o provedení práce ze dne 2. 5. 2012. Doložením písemné formy dohody o provedení práce dodatečně hojí nedostatek její písemné formy pro uvedené dny, kdy proběhly kontroly, neboť pracovněprávní vztah v označený den již založen byl. Účastník řízení tento dodatek předkládá pouze z opatrnosti a výlučně proto, aby odstranil nedostatek písemné formy existujícího pracovněprávního vztahu.*“. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce uváděl v průběhu řízení nejen sám nepravdivé údaje o existenci písemného vyhotovení dohody o provedení práce, ale k potvrzení nepravdivých údajů využil i zjištěnou osobu A.K. k podání nepravdivé svědecké výpovědi a lze mít za to, že písemné prohlášení A.K. ze dne 23. 11. 2012 bylo sepsáno na objednávku žalobce k potvrzení nepravdivých informací, které žalobce paradoxně sám následně vlastním vyjádřením popřel.

Lze tedy shrnout, že žalobce sám popřel vlastní vyjádření o existenci písemného vyhotovení dohody o provedení práce tím, že se k neexistenci písemného vyhotovení dohody o provedení práce sám v doplnění odvolání doznal. Tvzení žalobce o tom, že se zjištěnou osobou A.K. měl uzavřenu dohodu o provedení práce ústně, se vyskytuje teprve až v doplnění odvolání, když v předcházejícím řízení nikdy nic takového netvrdil. Nelze tedy uznat, že by žalobce se zjištěnou osobou A.K. měl platně uzavřen pracovněprávní vztah, konkrétně ústní dohodu o provedení práce, když toto nikdy předtím žalobce netvrdil a netvrdila to ani zjištěná osoba A.K.; oba v den kontroly naopak potvrdili, že žádný pracovněprávní vztah uzavřený nemají.

Ad VI. žaloby žalovaný uvedl, že posuzované jednání považuje za společensky škodlivé. Takovéto jednání totiž poškozuje rovné podmínky na trhu práce, protože zaměstnavatel využívající nelegálně zaměstnané osoby čerpá množství neoprávněných výhod oproti ostatním, v souladu s právem postupujícím, zaměstnavatelům. Těmito výhodami jsou např. nižší cena poskytované práce, větší flexibilita při nabírání pracovníků a také při jejich „propouštění“. Shora uvedeným jednáním jsou dále způsobovány následky v oblasti daňové. V této souvislosti je třeba si uvědomit, že každý daňový únik poškozuje fiskální politiku. V neposlední řadě jsou takovým jednáním zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců, protože zaměstnavatel tímto způsobem přenáší četná rizika na druhé osoby a zbavuje se tak mnoha povinností, které mu jsou právními předpisy uloženy. Na nelegálně zaměstnané osoby se nevztahuje ochrana upravená pracovněprávními předpisy a tyto osoby tak např. nejsou chráněny pro případ pracovního úrazu, nevztahuje se na ně maximální pracovní doba, povinné přestávky atd. Při určení výše pokuty přihlédl správní orgán I. stupně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Za spáchaný správní delikt lze účastníku řízení uložit dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu v rozmezí od 250.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Shora uvedenou zákonnou hranici nelze při vyměrování výše pokuty překročit. Účastníku řízení byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Žalovaný se tak zcela ztotožňuje se způsobem vyměření uložené pokuty za správní delikt. Odůvodnění výše pokuty považuje odvolací orgán za řádné a dostatečné. Správní orgány, jako orgány moci výkonné, nejsou oprávněny hodnotit vůli zákonodárce ani souladnost právních

předpisů s ústavním pořádkem, jejich úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů. Správní orgány při rozhodování ve věci plně respektovaly presumpci neviny i zásadu subsidiarity trestání s ohledem na možný zásah do práv a svobod občanů. Protože však jednoznačně dospěly k závěru, že žalobce skutečně naplnil všechny znaky předmětného správního deliktu, byly povinny sankcionovat žalobce v zákonem stanovených mezích.

VI. Argumentace soudu

VI.1 Protokol o výsledku kontroly

Protokol o výsledku předmětné kontroly byl sepsán dne 26. 6. 2012 pod čj. 5793/6.71/12/15.2, sp. zn. 6-2012-5792. Žalovaný správní orgán jej ve svém rozhodnutí o odvolání cituje správně na straně 2 a 4, ale nesprávně na straně 5 (a to – jak to zmiňuje žalobce – jako „čj. 4248/6.72/12/15.2 ze dne 21. 5. 2012“). I když se tato nesprávná citace vyskytuje na páté straně uvedeného rozhodnutí hned třikrát (a promítla se rovněž do vyjádření žalovaného k podané žalobě), pokládá ji soud toliko za zřejmý omyl (zřejmost tu lze dovodit z druhé a čtvrté strany napadeného rozhodnutí i z obsahu spisů správního orgánu prvního stupně a odvolacího správního orgánu).

VI.2 Odpovědnost za správní delikt

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

Žalobce namítá, že tvrzení žalovaného, že dohoda o provedení práce ze dne 2. 5. 2012 byla s A.K. sepsána dodatečně a je dohodou antedatovanou, je tvrzením neodůvodněným a neprokázaným, a že nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti je výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah, nikoli výkon práce bez písemné pracovní smlouvy nebo písemné dohody o pracovní činnosti.

K tomu soud předesílá, že vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě je v podstatě koncentrovanou verzí jeho žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3.

K námitce nedodržení ust. § 68 odst. 3, potažmo § 3 správního řádu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a odvoláním napadené rozhodnutí potvrzuje, tvoří podle ustálené judikatury správních soudů jeden celek.

V daném případě má soud za to, že ze zmíněného celku jsou – ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt – seznatelné důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, i informace o tom, jak se odvolací správní orgán vypořádal s důvody uvedenými v odvolání žalobce. Z uvedeného celku je zřejmé, na základě čeho byl žalobce shledán odpovědným z předmětného správního deliktu. Správní orgány se vyjádřily k tomu, jakými úvahami se řídily při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, tj. jak nahlížely na jejich

důvěryhodnost (jakým způsobem byly zhodnoceny, jaký jim byl přikládán význam a proč). Jsou zde uvedeny konkrétní důvody, proč byly aplikovány právě dané předpisy a proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Odvolací správní orgán podrobně zdůvodnil, proč neakceptoval námitky uvedené v podaném odvolání. Rozhodnutí byla odůvodněna jasně, určitě a srozumitelně. Odůvodnění rozhodnutí tak splňují také nároky na jejich přesvědčivost.

Podle názoru soudu tak správní orgány – ohledně žalobcovy odpovědnosti za správní delikt – dostály smyslu požadavků tohoto dnes již klasického judikátu: „*Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“ (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, publikovaný pod č. 27 v příloze časopisu Správní právo, rok 1994, ročník 2, částka 2, s. 90/XXVIII až 93/XXXI).

Spolu s tím má soud za to, že správní orgány nepochybily, jestliže došly k závěru, že nebyla uzavřena dohoda o provedení práce mezi žalobcem a A.K. I když žalovaným citovaný text je v odvolání žalobce zasazen do určitého kontextu, nepokládá soud způsob, jakým se s ním žalovaný správní orgán vyrovnal, za nesprávný, nelogický či překrucující. Rovněž v tomto ohledu se soud ztotožňuje se správním orgánem. V případě žalobních námitek ohledně žalobcovy odpovědnosti se přitom jedná o argumenty opakovaně vznášené a opakovaně – a správně – vyvrácené. Jelikož se tu žalovaný vypořádal s námitkami žalobce, opakujícími se v žalobě, přiléhavou a vyčerpávající právní argumentací obsaženou v odůvodnění rozhodnutí, nemusí se soud již k věci duplicitně vyjadřovat, stačí odkázat na příslušné pasáže v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, což se tímto činí. Uvedený přístup krajského soudu se opírá o tento názor Nejvyššího správního soudu: „*I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).

V dalším se – ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt – odkazuje přímo na odůvodnění rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 4. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3.

Vzhledem k uvedenému neshledal soud námitky obsažené *sub III. a IV.* žaloby za důvodné.

VI.3 Sankce za správní delikt

Za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se do 31. 12. 2011 ukládala pokuta „do 5 000 000 Kč“ [§ 140 odst. 4 písm. e) zákona o zaměstnanosti], od 1. 1. 2012 do 19. 10. 2014 se ukládala pokuta „do 10 000 000 Kč, *nejméně však ve výši 250 000 Kč*“ [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti] a od 20. 10. 2014 se ukládá pokuta „do 10 000 000 Kč“ [§ 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13].

Nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, publikovaným pod č. 219/2014 Sb., Ústavní soud rozhodl takto: **I.** Ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb., ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“, tedy ve znění před jeho novelizací, provedenou zákonem č. 136/2014 Sb., je v rozporu s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. **II.** Ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb., ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“, se ruší dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů (bližší viz odůvodnění tohoto nálezu Ústavního soudu).

Je ovšem třeba připomenout, že v daném případě správní orgány rozhodovaly a krajský soud jejich rozhodnutí původně přezkoumával v době, kdy se za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti ukládala pokuta „do 10 000 000 Kč, *nejméně však ve výši 250 000 Kč*“.

I po vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, ve Sbírce zákonů se zdejší soud může opřít o některé části odůvodnění svého Nejvyšším správním soudem zrušeného rozsudku ze dne 31. 7. 2014, čj. 30A 70/2013-79.

V daném případě je třeba si ujasnit, za co vlastně byl žalobce potrestán. Rozhodný tu může být toliko výrok rozhodnutí správního orgánu. Ohledně náležitostí výroku takových rozhodnutí došel Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*I. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Tento popis skutku musí zahrnovat označení místa a času jeho spáchání. Bude tedy uvádět např. to, že v určitý okamžik, den, dny nebo období (u trvajících správních deliktů) došlo, resp. docházelo k určitému jednání obviněného ze správního deliktu. Jen konkretizací údajů obsahující popis skutku lze zaručit, že v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, bude postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Výrok je náležitostí rozhodnutí, ve které správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, jež byla předmětem řízení, rozhodl. Z uvedeného důvodu musí být výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze tato část rozhodnutí je závazná, schopná právní moci a vykonatelná.

V přezkoumávané věci sotva lze dospět k něčemu jinému, než že žalobce byl uznán odpovědným za to, že umožnil A.K. v době kontroly ve dnech 22. 5. 2012 a 25. 5. 2012 ve své prodejně smíšeného zboží vykonávat práci prodavačky – obsluhovat nakupující zákazníci,

bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Z protokolu o výsledku kontroly ze dne 26. 6. 2012, čj. 5793/6.71/12/15.2, provedené inspektory Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj, byly přitom zjištěny tyto skutečnosti: **1.** Dne 22. 5. 2012 od 10.40 hod. do 11.15 hod. proběhla kontrola na místě, na pracovišti žalobce v obchodě se smíšeným zbožím. V 10.15 hod. vstoupila inspektorka Ing. I.M. do tohoto obchodu a monitorovala pohyb v něm. Inspektorkou bylo zjištěno, že vzadu v obchodě zákaznicím nabízí zboží starší žena a vpředu za kasou je občanka Vietnamské socialistické republiky. Poté si inspektorka zakoupila gumové boty a odešla. V 10.40 hod. inspektorka V.K. vstoupila do prodejny žalobce, zadržela jeho manželku, která před ní začala utíkat a telefonicky chtěla varovat paní prodávající zboží v zadní části obchodu. Inspektorka prokázala své oprávnění k výkonu kontroly služebním průkazem a oznámila paní B.T.H.H. zahájení kontroly. Poté vstoupila inspektorka Ing. I.M. a prošla celý obchod. V obchodě byla přítomna paní A.K., která právě obsluhovala zákazníci, nabízela jí dvě velikosti bílého trička. Poté šla zákaznice ke kase, kde hotovost za tričko přijala paní B.T.H.H.. Po odchodu zákaznice ke kase inspektorka Ing. I.M. prokázala své oprávnění k výkonu kontroly služebním průkazem a oznámila paní A.K. zahájení kontroly. **2.** Dne 25. 5. 2012 od 9.45 hod. do 10.15 hod. proběhla v obchodě druhá kontrola, kontrolní skupina ve složení V.K. a Bc. J.T. Při druhé kontrole byla v obchodě přítomna paní B.T.H.H. a paní A.K. Po příchodu inspektorky V.K. do obchodu paní A.K. vyběhla a už se nevrátila. Z uvedených údajů tedy vyplývá, že pokuta ve výši čtvrt milionu korun byla žalobci správním orgánem uložena za to, že bez uzavřeného pracovněprávního vztahu umožnil A.K. ve své prodejně smíšeného zboží dne 22. 5. 2012 vykonávat práci prodavačky – nabízet jedné zákaznici dvě velikosti bílého trička, ovšem toliko za předpokladu, že předmětnou kontrolu budeme mít za zahájenou již úkonem inspektorky V.K. vůči paní B.T.H.H., nikoli až úkonem inspektorky Ing. I.M. vůči paní A.K.

Při ukládání pokut je správní orgán povinen přihlížet *k závažnosti deliktu*. Tato jeho povinnost je založena ust. § 141 odst. 2 věty první zákona o zaměstnanosti, podle něhož se při určení výše pokuty právnické osobě [nebo podnikající fyzické osobě] přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

K tomu se v rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 4. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3, uvádí: „Umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztah výrazným způsobem poškozuje zaměstnance, když zaměstnanci se nedostává ochrany práv, která vznikají z pracovněprávního vztahu, který se řídí zákoníkem práce. Zaměstnanci, jehož vztah k zaměstnavateli není založen pracovněprávním vztahem, se nedostává zvláštní zákonné ochrany jeho postavení, nejsou pod zákonnou ochranou uspokojivé a bezpečné pracovní podmínky pro výkon práce, spravedlivé odměňování za vykonanou práci, rovné zacházení, není dána odpovědnost zaměstnavatele za poškození zdraví zaměstnance výkonem práce pro zaměstnavatele. Vytýkané jednání účastníka řízení má také ekonomický rozměr, když umožněním výkonu nelegální práce se lze vyhnout daňové povinnosti a platbám na zdravotní a sociální pojištění za zaměstnance, čímž vzniká škoda pro stát a neoprávněný prospěch pro účastníka řízení. OIP při stanovení výše pokuty vycházel z toho, že umožnění výkonu nelegální práce je jedním z nejzávažnějších správních deliktů na úseku zaměstnanosti, což je vyjádřeno horní hranicí výše pokuty 10 000 000,- Kč. OIP o výši pokuty rozhodl v rámci svého správního uvážení s ohledem na skutečnosti, že účastník řízení

je malý zaměstnavatel a dopustil se správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce v případě jedné osoby a jedná se o první zjištěné pochybení tohoto druhu. Pokuta 250 000,- Kč byla uložena na samé dolní hranici zákonného rozpětí.“.

V rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, je k témuž uvedeno: „Oblastní inspektorát práce i odvolací orgán se při svém rozhodování zabývaly jak formální, tak materiální stránkou správního deliktu. Odvolací orgán považuje posuzované jednání za společensky škodlivé. Takovéto jednání totiž poškozují rovné podmínky na trhu práce, protože zaměstnavatel využívající nelegálně zaměstnané osoby čerpá množství neoprávněných výhod oproti ostatním, v souladu s právem postupujícím, zaměstnavatelům. Shora uvedeným jednáním mohou být také způsobovány následky v oblasti daňové a v neposlední řadě jsou jím zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců, protože zaměstnavatel tímto způsobem přenáší četná rizika na druhé osoby a zbavuje se tak mnoha povinností, které jsou mu právními předpisy uloženy. Míru typové závažnosti daného protiprávního jednání vyjadřuje zákonodárce pomocí rozmezí výše pokuty, v jejímž rámci lze daný správní delikt sankcionovat. Za spáchaný správní delikt lze účastníku řízení uložit dle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti pokutu v rozmezí od 250.000,- Kč do 10.000.000,- Kč. Účastníku řízení byla uložena pokuta ve výši 250.000,- Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Odvolací orgán dále konstatuje, že správním orgánem uložená pokuta byla uložena v souladu s § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Při určení výše pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, a výši pokuty řádně odůvodnil. K tomu, aby sankce plnila svůj účel, tedy aby prostřednictvím individuální prevence působila také generálně preventivně, je vždy třeba, aby v sobě zahrnovala také složku represivní, v opačném případě by postih delikventa postrádal smysl. V tomto případě byla pokuta uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Odvolací orgán, jako orgán moci výkonné, není oprávněn hodnotit vůli zákonodárce ani posuzovat souladnost právních předpisů s Ústavou, jeho úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů.“.

K této otázce soud konstatuje, že správní orgány sice pojednaly o *typové* závažnosti správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ale nijak se nevypořádaly se závažností *konkrétního* deliktu, z jehož spáchání byl žalobce uznán odpovědným. Žalobce ani soud se tak nedozvěděli, jakou míru závažnosti (škodlivosti) přisoudily správní orgány umožnění výkonu práce prodavačky bez uzavřeného pracovněprávního vztahu spočívající v jednorázovém nabízení dvou velikostí bílého trička jedné zákaznici, tj. v jakém konkrétním rozsahu byla A.K. tímto jednáním žalobce výrazným způsobem poškozena, nedostalo se jí zvláštní zákonné ochrany jejího postavení, nebyly pod zákonnou ochranou uspokojivé a bezpečné pracovní podmínky pro výkon práce, spravedlivé odměňování za vykonanou práci a rovné zacházení a nebyla dána odpovědnost zaměstnavatele za poškození jejího zdraví výkonem této práce, jak vysoké daňové povinnosti a platbám na zdravotní a sociální pojištění za zaměstnance se žalobce uvedeným jednáním vyhnul (a jaká byla výše škody, která tím vznikla státu, a jaká byla výše neoprávněného prospěchu, který tím získal účastník řízení), jaké mnohé neoprávněné výhody načerpal, jaká četná rizika přenesl na druhé osoby a jakých mnoha uložených povinností se zbavil žalobce tím, že umožnil A.K. nabízet ve svém obchodě jedné zákaznici dvě velikosti bílého trička, atd. Je tedy zřejmé, že obvyklé floskule, jež správní orgány použily namísto náročného

posouzení individuálního skutku, jehož se měl žalobce dopustit, se podstatným způsobem míjejí se zákonnými požadavky vyplývajícími z § 141 odst. 2 věty první zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu.

Dále je správní orgán při ukládání výše uvedených pokut povinen přihlížet *k poměrům pachatele*. Tato povinnost správního orgánu plyne z tohoto názoru Nejvyššího správního soudu: „*I. Správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. II. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS).

K tomu soud konstatuje, že ačkoli u pachatele – malého obchodníka smíšeným zbožím je zřejmé, že pokuta ve výši 250.000,- Kč by mohla mít likvidační charakter, z rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 22. 4. 2013, čj. 7659/6.71/13/14.3, ani z rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 7. 2013, čj. 2191/1.30/13/14.3, není nikterak patrné, že by se správní orgány poměry pachatele jakkoli zabývaly.

Lze tak shrnout, že v daném případě správní orgány přezkoumatelným způsobem neodůvodnily výši uložené pokuty.

Ohledně svého dalšího postupu je žalovaný správní orgán povinen zohlednit to, že Nejvyšší správní soud ve vztahu k ještě probíhajícím řízením poznamenal, že „*důsledky derogačního nálezu Ústavního soudu v řízení o kontrole norem, podle něhož ustanovení zákona bylo v rozporu s ústavní garancí základního lidského práva nebo svobody, je nutno uplatnit zásadně ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje.*“ Vzápětí dodal, že „*zrušením § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve slovech „nejméně však ve výši 250.000 Kč“ nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 otevřel Ústavní soud cestu k tomu, aby správní orgány a soudy v probíhajících řízeních při ukládání pokuty za správní delikt umožnění výkonu nelegální práce zohlednily osobní a majetkové poměry delikventa, aniž by je při tom limitovala protiústavně zakotvená spodní hranice pokuty ve výši 250.000 Kč. Jinak by došlo k porušení ústavně zaručeného práva podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, čj. 6 Ads 80/2013-40).

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v daném případě nebyla přezkoumatelným způsobem odůvodněna výše uložené pokuty a jelikož v přezkoumávané věci je nutno uplatnit důsledky citovaného derogačního nálezu Ústavního soudu, soud podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání

zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. účastník, který měl ve věci plný úspěch, zásadně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném případě na celkovém úspěchu žalobce nic nemění ani dílčí úspěch žalovaného správního orgánu v řízení o kasační stížnosti. Žalobci byla proto oproti žalovanému správnímu orgánu přiznána náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v jím požadované celkové výši **14.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a k) [za použití § 11 odst. 3] advokátního tarifu (9.300,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, 2) žaloba a 3) vyjádření žalobce ke kasační stížnosti, o němž je referováno i ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, čj. 6 Ads 233/2014-31. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. února 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková